

Zebrenē atklāja sajūtu taku

Aizvadītajā ceturtdienā pēc trīs gadu ilga darba Zebrenes sporta laukumā tika atklāta sajūtu taka. Ideja par tās izveidi radās kādas ekskursijas laikā, kad daudz bērnu ģimeņu atvases Zebrenes sievietes biedrības «Dīva» pārstāvēm nespēja slēpt savu nevilto prieku par pieredzēto baskāju takā. Tolaik tika nolemts, ka šādi takai ir jābūt arī Zebrenē.

Vienā no takas atpūtas stacijām apmeklētāji izklaidējās, šaujot ar kaķeni.

— Kad tapa ideja par takas iekārtošanu, entuziasma netrūka. Vietējie ļaudis sanāca kopā, plānoja, un nepagāja nemaz tik ilgs laiks, līdz sākās pirmie rakšanas darbi. Tā kā sākotnēji netika piesaistītas finanses projekts, rakšanas darbs noritēja ar rokām. Jāatzīst, vēlāk, aplūkojot paveikto, secinājām, ka virsma ir bedraina un ļoti nelīdzena, — atklāšanas pasākumā pastāstīja sievietes biedrības «Dīva» pārstāve VAIRA KRIEVAITE.

— Lai labotu mūsu pirmās ķēdas, pagasta pārvaldes vadītājai Irēnai Dabrai ienāca prātā ideja, kā «ar vienu šāvienu nošaut divus zaķus». Mums bija vajadzīga zeme, ar ko pielīdzināt bedres, bet no ceļa braucamās daļas bija jānoņem apaugums. Tā mēs apvienojām abus darbus un panācām vēlamo efektu, atlika

vien takas pamatni piepildīt. To darīja aktīvākie zebrenieki, ieguldot laiku, meklējot, krājot un sarūpējot materiālus. Cilvēki iesaistījās brīvprātīgi, tāpēc lielākie darbi tika veikti kopīgajās pagasta talkas dienās. Palīdzēja arī bērni no vasaras nometnēm. Nu šis posms ir veiksmīgi noslēdzies, cerot, ka tāds pats darbs tiks turpināts, lai taku uzturētu un koptu. Turklāt tuvākajā laikā plānojam sakārtot vēsturisko avotiņu, ļoti iespējams, līdz tam varēsim turpināt arī šo taku.

Iesaistījās daudzi

Par sajūtu taku tā nosaukta tāpēc, ka galvenās idejas autores vēlējas, lai apmeklētāji to bauda ne vien kā atrakciju, kas veicama basām kājām, bet arī, lai varētu ieklausīties sevī. Taka papildināta ar ugunsкура

vieta, garšvielu dobīti, labo domu svētnīcu un dažādām spēlēm — pieturām, kurās nedaudz atpūsties no iešanas, jo ne vienmēr posmi ir līdzīgi un miksti. Takas veicējam būs jāpārvar arī asāki akmeņi un cietāki čiekuri.

Pirms tika pārgriezta takas atklāšanas lente, kopā sanākušos ļaudis uzrunāja arī pagasta pārvaldes vadītāja IRĒNA DABRA:

— Sākumā mums visām šķita, cik gan grūti var būt izveidot šādu taku, bet, darot darbu, sapratām, ka nemaz tik vienkārši tas nebūs. Taka ir gara un pildīta ar dažādiem materiāliem — čiekuriem, salmiem, kokiem, šķeldu, plastmasas korķiem, baļķu šķēršļiem, oļiem, akmeņiem, smiltīm un daudz ko citu. Lielu uzdrīkstēšanos prasīja šo materiālu sagādāšana un sagatavošana. Varbūt no malas šķiet — salast čiekurus, kas tad tur liels? Bet, kad sākām posma aizpildīšanu, izrādījās, ka čiekuru vajag krietni vien vairāk, nekā sākumā šķiet. Tāpat plastmasas korķu vākšanā tika iesaistītas daudzas ģimenes. Palūdzām bērniem, kas nu jau dzīvo pilsētās, plastmasas pudeļu korķus nēst ārā, bet glabāt un nogādāt mums. Gluži tāpat ir ar visiem posmiem, kuru izveidošana prasījusi oriģinalitāti un izdomu. Tāpēc jā-saka liels paldies visiem, kas tiecēja un iesaistījās ar darbu, materiāliem un idejām, kā arī visiem, kas rakstīja projektus un gādāja finanses, jo bez naudas šo darbu būtu neiespējami paveikt.

Objekta izveidē ieguldītas daudzas idejas, kas cita citu papildina, to var sajūst tikai, iz-ejot takas pilno garumu. Tikai tad var just, cik ļoti kāda lieta paspīlgtina citu. Ne vien takas elementi, bet arī pievienotās idejas — spēles, atpūtas vietņas,

Ugunsкура vietā tika pildīts īpašs skautu rituāls, kā arī dziedāta dziesma «Bēdu, manu lielu bēdu».

pat netradicionālie puķu podi — cits citu savstarpēji saista un rada tās īpašās izjūtas. Tikpat liela nozīme ir mūsu atbildībai turpmāk, jo izveidotās takas uzturēšana prasīs lielu darbu, tāpēc vēlētos, lai ikviens no mums atcerētos, ka ikkatrs nomestais papīrs prasīs otra cilvēka darbu tā pacelšanā.

Vairākas īpašas stacijas

Atklāšanas pasākumu papildināja vairāki muzikāli priekšnesumi. Koklētāja Gabriela Lora Solovjakova no Rīgas jau pašā sākumā ļaudim radīja īpašu izjūtu pasauli. Labo domu svētnīcā noskaņu radīja čellists Rainers Liekniņš no Īles, bet ugunsкура vietu atklāja Dobeles 181. skautu vienības vadītājs Edgars Gaigalis, kurš sievietes biedrībai par ieguldīto darbu takas tapšanā pasniedza īpašu lukturīti, kurā glabāt ugunsкура siltumu. Viņš to iedeva Vairai Krievaiitei ar novēlējumu tikties Ziemassvētku laikā, kad šajā lukturī iedegs Bēlmes gaismiņu, ko cits citam no lukturīša uz lukturīti visā pasaulē nodod skauti. Pie iedegta ugunsкура kopā ar akordeonisti Paulu Niedri no Bīdēnes tika nodziedāta «Bēdu, manu lielu bēdu», lai takā vienmēr valdītu liksmība.

Savukārt nākamā pieturvietā cilvēkos raisīja prieku un

atmiņas, jo ar lielo kaķeni šaut pa mērķi izmēģināja gan lieli, gan mazi, neslēpjot sajūsmu pat par reizēm, kad neizdevās trāpīt mērķi. Tur tika uzjundītas bērniņas atmiņas, jo gan drīz ikviens no mums ir izmēģinājis šaut ar paša gatavotu kaķeni.

Takas noslēgumā apmeklētājus sagaidīja saksofonists Edvards Tensons. Tajā vietā ozolā tika iekārtas labās domas un novēlējumi, kā arī ļaudis dalījās sajūtās, kādas tika izbaudītas, pirmo reizi basām kājām noejot visu takas maršrutu. Nu zebrenieki var būt lepni, jo viņiem ir pašiem sava sajūtu taka — pieejama visiem un bez maksas.

Kad tapa raksts, tā autore sazinājās ar Zebrenes pagasta kultūras un sporta pasākumu organizatori Evitu Zuti, kura pastāstīja, ka diemžēl jaunizveidoto objektu ir apmeklējuši cilvēki, kuru motīvi nav bijuši labvēlīgi, tāpēc atsevišķi takas elementi jau ir sabojāti.

Agnese Krauze
Autores foto

Lappuse sagatavota ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogramma «Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma» atbalstītais projekts Nr. 2/MEDIA/17/028 «Zemgalešu dzīves spoguļis».

Arī sajūtu takas atklāšanā tika griezta sarkanā lente, šoreiz to darīja pagasta pārvaldes vadītāja Irēna Dabra.

Pirmos soļus sajūtu takā spēra gan pieaugušie, gan bērni.